

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
2. marts 2004

Sag T-197/02

Georges Caravelis
mod
Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd – afslag på forfremmelse – sammenligning af fortjenester –
annulationsdom – gennemførelsesforanstaltninger – artikel 233 EF –
annulationssøgsmål og erstatningssøgsmål«

Fuldstændig gengivelse på græskII - 133

Angående: Påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 28. september 2001 om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse A4 med tilbagevirkende kraft og om erstatning og godtgørelse for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, sagsøgeren hævder at have lidt.

Udfald: Europa-Parlamentet frifindes. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – ny bedømmelse af fortjenester i et givet forfremmelsesår efter en annullationsdom – nærmere fremgangsmåde – bedømmelse, der skal foretages af medlemmer af det rådgivende forfremmelsesudvalg, som er nedsat for det pågældende forfremmelsesår – flere indkaldte medlemmers fravær – ingen betydning

2. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – nærmere fremgangsmåde – ansættelsesmyndighedens ret til at anmode det rådgivende forfremmelsesudvalg om oplysninger og yderligere dokumentation – (Tjenestemandssvedtægten, art. 45, stk. 1)

3. Tjenestemænd – søgsmål – annullationsdom – virkninger – forpligtelse til at gennemføre opfyldelsesforanstaltninger – rækkevidde – hensyntagen til såvel dommens begrundelse som konklusion – dom, der annullerer et afslag på forfremmelse på grund af manglende forskriftsmæssig sammenligning af fortjenester – forpligtelse til at foretage en sådan undersøgelse (Art. 233 EF)

4. Tjenestemænd – forfremmelse – forfremmelsesværdige ansøgere – ret til forfremmelse – foreligger ikke (Tjenestemandssvedtægten, art. 45, stk. 1)

5. Tjenestemænd – forfremmelse – administrationens skøn – domstolskontrol – grænser (Tjenestemandssvedtægten, art. 45)

*6. Tjenestemænd – forfremmelse – klage fra en ikke-forfremmet ansøger – afgørelse om afslag – begrundelse
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90, stk. 2)*

7. Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – fejl hos administrationen – tab – årsagssammenhæng

1. Ingen bestemmelse i vedtægten eller i det interne direktiv til Parlamentets rådgivende forfremmelsesudvalg kræver, at en ny sammenligning af fortjenesterne hos en forfremmelsesværdig tjenestemand, der er nødvendiggjort af en annullationsdom, foretages af de samme medlemmer af det rådgivende forfremmelsesudvalg, der trådte sammen for at udfærdige forslag til forfremmelser i det forfremmelsesår, hvor der blev begået en uregelmæssighed, såfremt de alle er medlemmer, der er udpeget ved den beslutning, der fastsætter sammensætningen af det rådgivende forfremmelsesudvalg for dette forfremmelsesår.

Desuden har udpegningen til det rådgivende forfremmelsesudvalg af faste medlemmer samt medlemssuppleanter til formål at lette kontinuiteten i udvalgets arbejde og indkaldelsen til møder i udvalget, uanset at visse medlemmer eventuelt er forhindret i at deltage. Det kan ikke gøres gældende, at et møde var ulovligt, eller at institutionen har tilsidesat princippet om lige repræsentation alene af den grund, at visse af de af personaleudvalget udpegede repræsentanter, som var behørigt indkaldt, undlod at deltage heri.

(jf. præmis 24 og 25)

2. Ansættelsesmyndigheden har ret, endog pligt, til at anmode det rådgivende forfremmelsesudvalg om yderligere dokumentation og oplysninger, som myndigheden finder nyttig eller nødvendig med henblik på at sætte den i stand til objektivt og med størst mulig præcision at vurdere de bedømmelser, som de forfremmelsesværdige tjenestemænd har været genstand for, samt disse tjenestemænds øvrige fortjenester.

(jf. præmis 31)

3. For at efterkomme en annullationsdom og opfylde den fuldt ud skal institutionen ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, der har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. En dom, der annullerer afgørelsen om ikke at forfremme en tjenestemand som følge af uregelmæssigheder, der ved sammenligningen af fortjenester har påvirket forfremmelsesproceduren, indebærer ikke, at tjenestemanden skal forfremmes. Den pågældende institution er for at opfylde nævnte dom alene forpligtet til at træffe en ny afgørelse i forhold til tjenestemanden i forbindelse med det pågældende forfremmelsesår og til med henblik herpå at foretage en forskriftsmæssig sammenligning af fortjenesterne.

(jf. præmis 52-54)

Henvisning til: Domstolen, 26. april 1988, forenede sager 97/86, 99/86, 193/86 og 215/86, Asteris m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 27; Retten, 3. oktober 2000, sag C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. I, s. 8147, præmis 81; Retten, 8. maj 2001, sag T-182/99, Caravelis mod Parlamentet, Sml. II, s. 1313, præmis 41 og 45.

4. Vedtægten hjemler ikke nogen ubetinget ret til forfremmelse, heller ikke for de tjenestemænd, som opfylder samtlige betingelser for at kunne blive forfremmet.

(jf. præmis 57)

Henvisning til: Retten, 9. februar 1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 23, og II, s. 83, præmis 50; Retten, 6. juni 1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 739, præmis 67.

5. Ved sammenligningen af fortjenester, der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 45, har ansættelsesmyndigheden et vidt skøn og kan følge den fremgangsmåde eller metode, som den finder mest hensigtsmæssig. Den judicielle kontrol bør på dette område begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, har holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Retten kan derfor ikke sætte sin bedømmelse af kandidaternes kvalifikationer og fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 58 og 59)

Henvisning til: Retten, 22. februar 2000, sag T-22/99, Rose mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 27, og II, s. 115, præmis 55; Caravelis mod Parlamentet, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis.

6. Ansættelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at begrunde afgørelser om forfremmelser over for ikke-forfremmede tjenestemænd. Derimod er institutionen forpligtet til at begrunde sit afslag på en klage, der er indgivet af en ikke-forfremmet ansøger i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

(jf. præmis 68)

Henvisning til: Retten, 29. maj 1997, sag T-6/96, Contargyris mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 119, og II, s. 357; Retten, 20. februar 2002, sag T-117/01, Roman Parra mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 27, og II, s. 121, præmis 25.

7. Fællesskabets ansvar uden for kontrakt forudsætter opfyldelse af en række betingelser, nemlig at den adfærd, som fællesskabsinstitutionerne hævdes at have udvist, er retsstridig, at der foreligger et tab, og at der er årsagsforbindelse mellem institutionens adfærd og det påberåbte tab.

(jf. præmis 76)

Henvisning til: Domstolen, 16. december 1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345, præmis 30; Retten, 27. februar 1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 115.